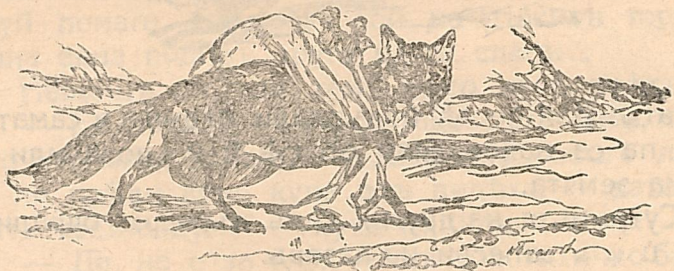

захванали да я хапятъ — тя се смаяла, що да прави!

Отървала се и хукнала да бѣга къмъ гората. Припнали и кучетата подиръ ѝ. Бѣгала лисицата, бѣгала, стигнала дупката си и се вмъкнала зхтрѣ. Кучетата скрити клекнали да чакатъ дано излѣзе.

Лисицата се зарадвала, че се отървала и самичка си заговорила: „Очички мои, очички, кажете, какво правѣхте, когато омразнитѣ кучета ме гонѣха?“

— Ние гледахме, на кждѣ тичаха кучетата и викахме: бѣгай, лисо, да бѣгаме! бѣгай, лисо, да бѣгаме! бѣгай, лисо, да бѣгаме!

— Хубаво, хубаво, мили очички! Кака ще ви купи очилца.

— Вие, ушички? Я кажете, какво правѣхте кога ме гонѣха злитѣ кучета!

— Ние слушахме, на кждѣ тичаха кучетата и викахме: бѣгай, лисо, да бѣгаме! бѣгай, лисо, да бѣгаме!

— Хубаво, хубаво, мили ушички! Кака ще ви купи обички.

— А вие крачка? Кажете да видимъ, какво правѣхте, когато бѣхъ изпаднала въ такава бѣда!

— Ние тичахме, тичахме и викахме: бѣгай, лисо, да бѣгаме! бѣгай, лисо, да бѣгаме! бѣгай, лисо, да бѣгаме!

— Ами ти, мързелива опашко? Я кажи, какво правѣхте, когато злитѣ кучета ме гонѣха тъй силно!

— Кой, азъ ли? Азъ се мѣтахъ отъ храстъ на храстъ, отъ трънъ на трънъ и се мжчехъ да те спъна, та дано те достигнатъ кучетата.